

Chương 390: Quyết Định Đính Hôn

(Số từ: 2990)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:07 PM 02/05/2023

"Chúng ta đính hôn đi. Chúng ta không cần phải kết hôn. Đó là để cho Bertus một lý do tạm thời."

Không phải vì tôi sợ sức mạnh của Bertus, mà là để ngăn những cộng sự thân thiết của Charlotte thay đổi suy nghĩ của họ.

Tôi nói với tâm thế dập lửa khẩn cấp. Charlotte, đang nằm, ngược lên nhìn tôi và cắn môi.

"Tại sao ... Tại sao anh phải đi xa như vậy?"

Như thể tôi đã làm vậy, Charlotte đưa tay lên má tôi.

Nhiệt độ cơ thể hơi lạnh của cô ấy truyền sang má tôi.

"Em không... Em không phải là người mà anh phải đi xa đến thế này vì... Anh không... dành cho em..."

"Em rất quý giá."

"..."

"Em rất quý giá đối với anh."

Đầu tôi quay cuồng với vô số cảm xúc và suy nghĩ, nhưng tất cả những gì tôi có thể nói là điều này.

"Vậy thì quyết định thế đi."

Đây là sự lựa chọn sai lầm.

Với sự lựa chọn này, sẽ không ai hạnh phúc và chỉ có sự sống còn của ai đó được đảm bảo. Như thế đủ chưa?

Nếu không, để Charlotte chết có đúng không?

Có thực sự đúng không khi chọn điều ít xấu hơn trong tình huống này, nơi mà tôi chỉ đơn giản là không muốn thấy điều đó?

Cuối cùng, Charlotte bắt đầu khóc, khuôn mặt cô ấy nhăn nhó khi cô ấy nhìn tôi nói những điều như vậy, đôi mắt cô ấy nhắm nghiền.

"Reinhardt... em rất... rất... biết ơn..."

Charlotte cuối cùng đã khóc nức nở.

"Nhưng nó... rất... buồn..."

Charlotte buồn vì biết tôi lựa chọn như vậy không phải vì yêu cô ấy mà là để bảo vệ chính cô.

***

Tôi không thể qua đêm ở Cung điện mùa xuân, vì vậy tôi quay trở lại Temple. Tất nhiên, đó là thông qua cổng dịch chuyển ở tầng hầm của Cung điện mùa xuân.

Nó không được thảo luận chính thức, nhưng tôi đã quyết định đính hôn với Charlotte.

Bằng cách nào, và như thế nào, tôi không biết. Đó là một lời hứa mà Charlotte và tôi đã cùng nhau thực hiện.

Trong tình huống chỉ có câu trả lời sai ở khắp mọi nơi, có vẻ như tôi đã chọn câu trả lời ít sai hơn.

Vì chúng tôi đã quyết định đính hôn nên tôi không thể đưa ra quyết định về vấn đề này một mình.

Là một người chỉ là sinh viên của Temple Royal Class bên ngoài, tôi cần phải tạo ra một lý do để tôi được đề cử làm con rể Hoàng tộc.

Sớm thôi.

Phải biết rằng tôi là chủ nhân của Alsbringer. Nhưng quyết định như vậy đã không làm cho nó có thể ngay lập tức.

Vì vậy, tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc gặp người quan trọng nhất.

"Đính hôn... cậu nói sao?"

"Vâng, thưa Bệ hạ."

Nó có vẻ rất liều lĩnh khi nhìn vào tình hình.

Một thường dân dám xin yết kiến Hoàng đế và sau đó đề nghị đính hôn với Công chúa.

Nhưng trên thực tế, Hoàng đế muốn hỏi tôi trước nhưng không thể nói ra, cuối cùng tôi lại nói trước.

Không phải kết hôn, mà là đính hôn.

Vị Hoàng đế đang lặng lẽ trầm ngâm trước mặt tôi, nhắm mắt lại, cố gắng đánh giá khoảng trống do căn phòng ngộ nguậy đó tạo ra.

“Cậu có thể xử lý được không?”

Ông ấy không hỏi những gì tôi có thể xử lý.

Tuy nhiên, có quá nhiều thứ chứa đựng trong một từ, "xử lý".

Mặc dù Hoàng đế không trực tiếp hỏi, nhưng điều đó có nghĩa là tôi có thể xử lý Bertus.

Nếu mọi người biết rằng tôi là chủ sở hữu của Alsbringer, tôi có thể thu hút sự chú ý của Ma vương.

Và các mối quan hệ với những người khác có thể trở nên rối rắm và bị hủy hoại.

Lần đầu tiên tôi liều mạng vì Charlotte, và liều lần thứ hai.

Nhưng lần này, tôi phải mạo hiểm mọi thứ.

Cuộc sống của tôi và mọi thứ khác.

Có vẻ như cùng một ý nghĩa, nhưng thực tế, nó có một ý nghĩa hoàn toàn khác đối với tôi.

Ngay cả Charlotte cũng không hài lòng về quyết định của tôi; thay vào đó, cô ấy có vẻ khá buồn, như thể cô ấy thương hại cho hoàn cảnh của chính mình.

"Vâng, tôi có thể xử lý nó."

Mặc dù cảm xúc của tôi rất phức tạp, nhưng câu trả lời của tôi rất đơn giản.

Tôi sẽ bảo vệ Charlotte. Lần này, cuối cùng tôi sẽ cứu cô ấy hoàn toàn bằng chính đôi tay của mình.

"Cảm ơn... Reinhardt."

Biểu hiện thứ hai của lòng biết ơn từ Hoàng đế.

Lẽ ra đó phải là một khoảnh khắc vinh dự, nhưng tôi không cảm thấy đặc biệt vinh quang.

***

Tôi đã thảo luận về việc đính hôn với Charlotte với Hoàng đế.

Tôi vẫn chỉ là một sinh viên bình thường trong mắt công chúng, và nếu sự thật về việc đính hôn của tôi với Charlotte bị bại lộ, thì việc một thường dân đính hôn với một Công chúa sẽ chỉ trở thành một vụ bê bối kỳ lạ mà thôi.

Mọi người cần biết rằng tôi là chủ sở hữu mới của Alsbringer.

Tôi không biết chính xác phải tiến hành việc này như thế nào, nhưng tôi phải tiến lên phía trước trước khi Charlotte trở nên nguy hiểm hơn hiện tại. Ít nhất thì Charlotte đã kiểm soát được sức mạnh của mình, vì vậy cô ấy sẽ an toàn trước các đòn tấn công vật lý.

Và.

Tôi không biết làm thế nào để giải thích điều này với mọi người.

Họ sẽ không hiểu.

Tôi cũng không nghĩ mình có thể hiểu được.

Tôi chỉ không biết làm thế nào để giải thích nó, vì vậy tôi đã bị mắc kẹt.

Chỉ có tôi, Hoàng đế và Charlotte biết về vấn đề này.

Nếu còn nữa, đó sẽ là Bertus, người đã đưa ra đề xuất như vậy ngay từ đầu.

—Sau cuối tuần, tuần sau.

Saviolin Tana gọi cho tôi và Ellen.

"Từ giờ trở đi, tôi sẽ phụ trách cả hai lớp chính của cả hai."

Cả tôi và Ellen đều bị thay thế hoàn toàn các lớp học chính.

Cả hai chúng tôi đã phần nào lường trước được điều đó.

Các lớp học chính của chúng tôi đã được thay thế bằng huấn luyện chiến đấu, nhưng việc huấn luyện thực sự của chúng tôi phải dựa trên việc sử dụng Thánh tích. Hơn nữa, tôi cũng đã có được Alsbringer.

Saviolin Tana, người từng là giáo viên tạm thời của chúng tôi, cuối cùng cũng đảm nhận vai trò

giáo viên thường xuyên. Cô ấy ở đây chỉ để dạy cho hai chúng tôi.

"Khi tôi có nhiệm vụ khác, sẽ có người khác phụ trách các lớp học của cả hai."

"Vâng."

"Vâng."

Tôi cảm thấy rằng Tana đang dần xa rời vai trò bảo vệ Charlotte, và tôi tự hỏi liệu việc bị đẩy khỏi cuộc tranh giành quyền kế vị có phải là lý do hay không, nhưng tôi không thể chắc chắn.

Nơi mà chúng tôi sẽ học từ Saviolin Tana không phải là sân tập của ký túc xá.

"Thông thường, cơ sở này không thể được sử dụng tự do, nhưng hai bạn đã được cấp phép sử dụng nó. Tôi sẽ đăng ký quyền truy cập của cả hai vào cơ sở, vì vậy các bạn có thể đến đây và huấn luyện riêng."

Saviolin Tana đưa chúng tôi đến khu huấn luyện chiến đấu cấp cao của Temple.

Đó là một nơi như vậy.

Một sân tập chiến đấu có cùng hệ thống với sân vận động chính trong Giải đấu Temple. Trong sân tập này, một cổ vật triệu hồi sẽ được kích hoạt khi một tình huống trở nên thiếu sót gây ra một vết thương chí mạng trong khi chiến đấu với toàn bộ sức mạnh.

Đó là nơi có chi phí xây dựng và phí bảo trì rất lớn nên không phải ai cũng có thể sử dụng được. Trên thực tế, ngay cả các Royal Class cũng không được đến ở đây.

Không giống như sân vận động chính ngoài trời, chúng tôi bước vào thao trường huấn luyện chiến đấu với các cổ vật an toàn được trang bị.

Ellen triệu hồi Lament, còn tôi triệu hồi Alsbringer và Tiamata.

"...."

Saviolin Tana nhìn tôi với vẻ suy tư.

Dù sao thì, tôi đã triệu hồi cả hai vì tôi đã có chúng.

Tôi.

Bây giờ tôi có phải luyện song kiếm không?

".....Thật đau đầu."

"Tôi cũng nghĩ thế."

"Chính xác."

Ellen gật đầu như thể đồng ý.

"Sống và có hai Thánh tích, nhưng cậu là người đầu tiên lo lắng về việc nên sử dụng cả hai hay chỉ một..... chà, có lẽ không phải là người đầu tiên. Dù sao, chúng ta có nên gọi đây là một tình huống tiến thoái lưỡng nan may mắn không....?"

Khi đang nói, cô ấy dường như nhớ lại tình huống của Ragan Artorius và sửa lại bản thân sau khi liếc nhìn Ellen.

Saviolin Tana dường như không biết nên luyện tập kỹ thuật song kiếm kỳ lạ từ bây giờ hay chọn và tập trung, trao đổi các Thánh tích khi cần thiết.

"Quyết định của cậu rất quan trọng. Cậu định làm gì?"

—Tiamata và Alsbringer.

Cả hai đều là những Thánh tích rất mạnh mẽ.

Saviolin Tana có vẻ rất tiêu cực về kỹ thuật song kiếm. Tôi muốn sử dụng cả hai, nhưng tôi không muốn vứt bỏ mọi thứ tôi đã học được cho đến nay và bắt đầu lại.

Kỹ thuật song kiếm không làm tăng số lượng các phương pháp tấn công mà làm mất đi sự tự do của tay trái, phải không?

Cái này thì sao, không gộp làm một được à?

Nếu đổi tên nó thành Alsmata hoặc đại loại như vậy, liệu nó có hợp nhất không?

Tất nhiên, một điều như vậy đã không xảy ra.

Tôi đã gửi Tiamata trở lại.

"Tôi sẽ dùng một cái. Nếu tôi buộc mình dùng cả hai, cái nào cũng không hiệu quả."

"Một quyết định sáng suốt, Reinhardt."

Việc cố gắng thay đổi cơ thể bằng cách ép buộc bản thân sử dụng những gì mình có là một điều phổ biến để phá hỏng những gì bản thân đã xây dựng cho đến nay.

Trước hết, ưu tiên trải nghiệm những khả năng cơ bản của Alsbringer.

***

Mặc dù tôi không thiết lập tất cả, nhưng về cơ bản, các Thánh tích có hai sức mạnh.

Một khả năng cơ bản và một khả năng thực sự.

—Trong trường hợp của Tiamata, về cơ bản nó có sức mạnh chống quỷ rất mạnh. Sức mạnh thực sự là khả năng sử dụng một lượng [thần lực] to lớn theo ý muốn. Ngoài ra còn có một tình huống hơi đặc biệt về sự giúp đỡ của Olivia.

—Trong trường hợp của Lament, nó có tác dụng tương tự như [Hào Quàng Kiếm], và tôi vẫn chưa biết tác dụng thực sự của nó.

—Trong trường hợp của Lapelt, lần trước tôi đã xác nhận một thứ tương tự như [Hào Quang Giáp], và tương tự như vậy, tôi vẫn chưa biết khả năng thực sự của nó.

—Và Alsbringer.

Sức mạnh thực sự là triệu hồi Thần Chiến Tranh.

*Kang!

"Ah!"

Khi Lament va chạm với thanh Alsbringer mà tôi vung, Ellen lùi lại nửa bước.

Bất chấp khoảng cách đáng kể giữa sức mạnh của tôi và của Ellen, điều này đã xảy ra.

*Kang! Kang!

Sau vài lần đấu kiếm nữa, Ellen tiếp tục rút lui.

Sức mạnh thực sự của Alsbringer là khả năng triệu hồi Thần Chiến Tranh, nhưng Alsbringer không tồn tại chỉ vì mục đích đó.

Hiệu ứng cơ bản của Alsbringer rất đơn giản.

Kẻ thù so với tôi càng mạnh, thanh kiếm càng trở nên mạnh mẽ.

Tôi càng phải đối mặt với nhiều kẻ thù, nó càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Nó làm cho chủ sở hữu mạnh mẽ hơn.

Đó là một hiệu ứng cơ bản mạnh mẽ xứng đáng với tên gọi của Thánh kiếm Chiến Thần.

Tất nhiên, đó chỉ là một bối cảnh được tạo ra để nhân vật chính dễ dàng đánh bại những đối thủ mạnh hơn mình.

Tất nhiên rồi.

Như với bất kỳ cài đặt nào như vậy, nó không thể bất khả chiến bại.

Nó làm cho chủ sở hữu mạnh mẽ hơn.

Cuối cùng, tuyên bố mơ hồ đó có nghĩa là nó không nhất thiết đảm bảo chiến thắng trước một đối thủ mạnh hơn.

Tôi đã nói rằng kẻ thù của bạn càng mạnh và càng nhiều thì bạn càng mạnh, nhưng tôi đã nói bạn sẽ thắng ở đâu?

Tất nhiên, nó có thể giúp tôi giành chiến thắng, nhưng cũng có khả năng là không.

Đó là một Thánh tích rất mạnh mẽ, nhưng nó có những điều kiện không rõ ràng.

Thiết lập mơ hồ như vậy thuận tiện cho việc viết.

*Carddook!

Lament của Ellen lướt qua thanh kiếm của tôi một cách thô bạo, nhưng ở một góc chính xác để lướt qua cổ tôi.

*Pat!

Và cùng với đó, tôi được triệu hồi ra ngoài sân tập. Nếu đó là một trận chiến thực sự, ngay cả khi cơ thể tôi được [Tăng cường sức mạnh ma thuật], thì cổ tôi đã bị chém và tôi đã chết.

Ellen khỏe hơn tôi rất nhiều.

Đó là lý do tại sao, mặc dù Alsbringer đã khiến tôi mạnh hơn rất nhiều, nhưng tôi vẫn không thể cạnh tranh với cô ấy.

—Mười trận thua liên tiếp.

"Ha ha... Ha a..."

Tôi hoàn toàn kiệt sức bên ngoài sân tập.

Đó là sự mệt mỏi.

Nếu đó là một cuộc chiến thực sự, tôi đã chết mười lần với Ellen.

"Tôi chắc chắn có thể cảm nhận được sức mạnh của Thánh tích. Trung bình, cậu đã chịu đựng lâu hơn bình thường mười lăm lần."

Saviolin Tana, người đã theo dõi toàn bộ tình hình bên ngoài sân tập, lặng lẽ gật đầu. Tàn suất dồn ép Ellen đã tăng lên, mặc dù tôi vẫn thua như thường lệ.

Trở lại phòng chờ, người Ellen ướt đầm mồ hôi, tóc bết vào trán.

"Thật khó khăn."

Đã mười hiệp căng thẳng để Ellen nói ra một điều như vậy.

"Hãy tưởng tượng xem anh cảm thấy thua cuộc như thế nào."

Ellen thậm chí còn không sử dụng Lapelt. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ không có cơ hội nếu đó là một cuộc chiến thực sự.

Có cách nào để sử dụng cả Alsbringer và Tiamata cùng lúc không? Nếu tôi đặt chúng vào bao kiếm và mang một cái trên eo hoặc sau lưng, tôi có thể sử dụng cả hai hiệu ứng cường hóa không?

"Reinhardt, cậu thường trải qua những tình huống giúp tăng cường [sức mạnh thể chất] của mình, bao gồm cả [sức mạnh siêu nhiên] dạng cường hóa. Đó là lý do tại sao rất khó để xác định chính xác [sức mạnh thể chất] của cậu tại bất kỳ thời điểm nào. Vì vậy, cậu thường dựa vào vũ lực. Và khi đối thủ của cậu dồn ép trở lại, cậu có xu hướng hoảng sợ. Cậu cần làm quen với việc [sức mạnh thể chất] của mình trở nên mạnh mẽ như thế nào trong các tình huống khác nhau."

Cả tôi và Ellen, đều kiệt sức, ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài và lắng nghe phản hồi của Tana.

"Ellen, tôi không thể tìm thấy lỗi với màn trình diễn của cô."

"Cảm ơn."

KHÔNG.

Chỉ có tôi nhận được phản nản.

Sự thiên vị của Saviolin Tana không còn nữa.

Không phải Tana thất vọng về tôi.

'Tôi nên nói gì với cả Ellen đây? Nếu tôi chỉ trích Reinhardt...'

'Tôi không thể cố tình chỉ trích Ellen chỉ để giữ tinh thần cho Reinhardt.'

'Tôi nên làm gì?'

'Tôi muốn khen ngợi cô ấy.'

Tana muốn thể hiện sự thiên vị, nhưng cô không thể.

Điều này chỉ xảy ra ở mức độ tầm thường. Thành thật mà nói, tôi đã thua mặc dù sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] như một trò gian lận và thậm chí sử dụng các Thánh tích cường hóa.

Mặc dù Ellen đã sử dụng Lament, nhưng có một thanh kiếm không thể phá vỡ như Alsbringer trong tay có nghĩa là độ sắc bén sẽ không phải là một lợi thế đáng kể. Nếu cô ấy là người sử dụng [Hào Quang Kiếm] như Tana, người có thể tạo ra một làn sóng ma thuật từ chính thanh kiếm, thì đó sẽ là một câu chuyện khác.

Về bản chất, Ellen đã hạ gục tôi chỉ bằng [sức mạnh thể chất] của mình, bất chấp vô số mảnh gian lận của tôi.

Vẫn là.

"Ha ha... Ha a..."

Nhìn Ellen thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Bằng cách nào đó.

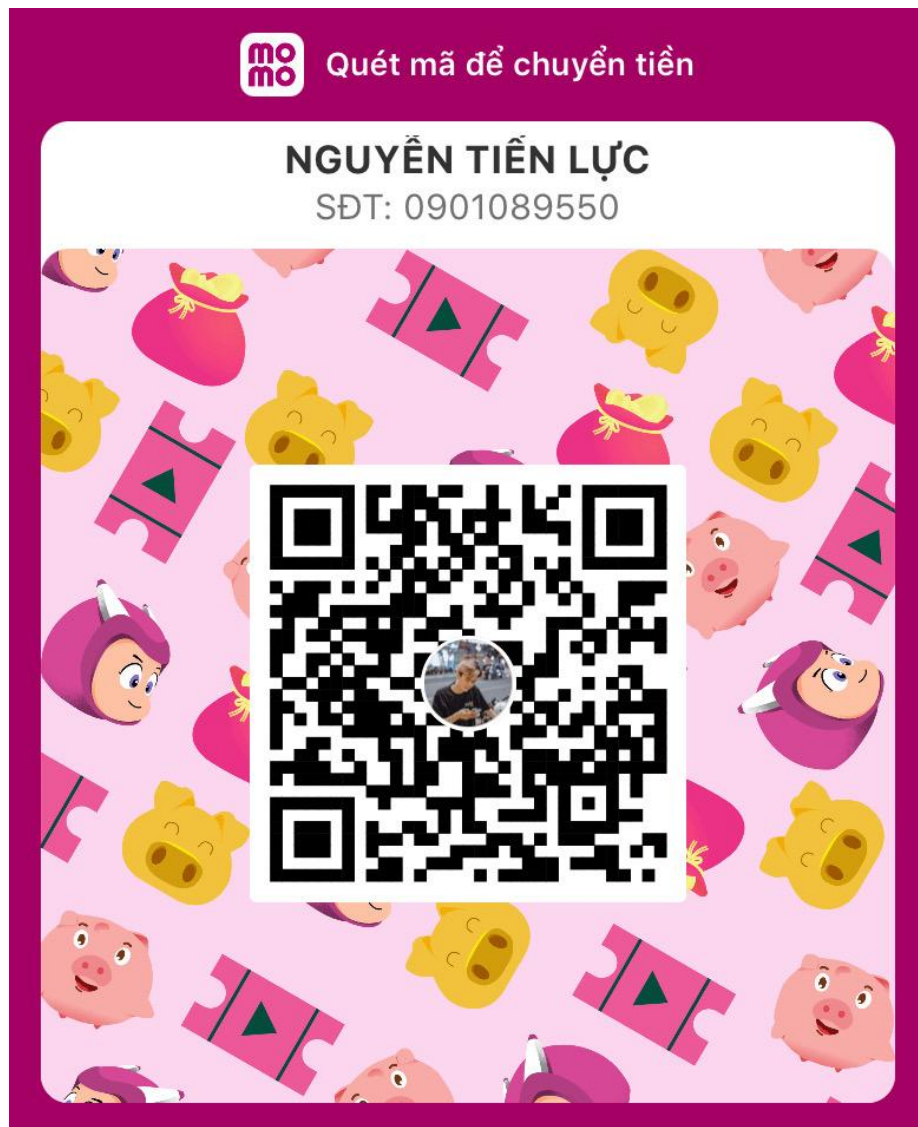
Tôi cảm thấy như mình đã bắt kịp.

Không có vấn đề bao nhiêu tôi dựa vào Thánh tích.

Và mỗi khi tôi nhìn Ellen, trong lòng tôi lại dâng lên một cảm giác khó chịu.

Một cảm giác tội lỗi, hoặc một loại khó chịu nào đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading